

Sygnatura akt C 399/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 28 czerwca 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marta Bukaczewska

Protokolant: Mateusz Calka

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2013 roku we Wrocławiu

sprawy z powództwa S. J.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda S. J. kwotę 7.564,77 zł (siedem tysięcy pięćset sześćdziesiąt cztery złote siedemdziesiąt siedem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 2 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty

II. dalej idące powództwo oddala

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 435,74 zł tytułem zwrotu kosztów procesu

IV. nakazuje powodowi S. J. uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 86 zł

V. nakazuje pozwanej (...) S.A. w W. uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 zł

UZASADNIENIE

Powód S. J. pozwem z dnia 17 stycznia 2012 r. wniósł o wydanie przeciwko stronie pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zobowiązanie jej do zapłaty na rzecz powoda kwoty 14.781,73 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 2 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w dniu 17 października 2011 r. doszło do zdarzenia polegającego na tym, że kierowca innego pojazdu mechanicznego zderzył się z prawidłowo poruszającym się pojazdem powoda. Powód zgłosił szkodę u strony pozwanej, która udzielała ochrony ubezpieczeniowej sprawcy szkody w ramach ubezpieczenia OC. Wobec powyższego (...) S.A. wypłaciła na rzecz powoda odszkodowanie w wysokości 4.571,52 zł. W uzasadnieniu pozwu powód stwierdził, po zasięgnięciu opinii rzeczoznawcy, który dokonał kalkulacji naprawy, że rzeczywisty koszt naprawy pojazdu jest wielokrotnie wyższy niż wypłacona przez pozwanego na jego rzecz kwota, bowiem według opinii niezależnego rzeczoznawcy koszt naprawy wynosi 18.831,73 zł. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego powodowi została wypłacona kwota 4.571,52 zł, wobec czego, w ocenie powoda, do wypłaty pozostała kwota w wysokości 14.260,21 zł oraz kwota 521,52 zł tytułem zwrotu kosztów opinii, których to kwot powód dochodzi pozwem. Odnośnie żądania w zakresie odsetek od dnia 2 grudnia 2011 r. powód wskazał, iż strona pozwana miała możliwość, po otrzymaniu zgłoszenia powoda pismem z dnia 2 grudnia 2011 r., zająć stanowisko zgodne z jego żądaniem, czego jednak nie uczyniła, co uzasadnia naliczenie odsetek za opóźnienie w płatności od tej daty.

Dnia 2 lutego 2012 r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym nakazujący stronie pozwanej aby zapłaciła powodowi S. J. kwotę 14.781,73 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 2 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.602 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia nakazu, albo wniosła w tymże terminie sprzeciw.

(...) S.A. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając nakaz w całości oraz wnosząc o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Strona pozwana oświadczyła, że wysokość przysługującego powodowi odszkodowania w wysokości 4.571,52 zł została wyliczona przy pomocy kosztorysu sporządzonego przez rzeczoznawcę i zaprzeczyła jakoby była zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda kwoty dochodzonej pozwem. Pozwana zakwestionowała również obowiązek zwrotu kwoty 521,52 zł tytułem zwrotu kosztów za sporządzenie prywatnej opinii na zlecenie powoda.

Powód w piśmie z dnia 23 maja 2012 r. podtrzymał żądanie pozwu w całości oraz oświadczył, że opinia rzeczoznawcy dotyczy uszkodzonego pojazdu powoda, a zatem pozostaje w związku przyczynowo-skutkowym ze szkodą z dnia 17 października 2011 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 października 2011 r. przy ulicy (...) we W., kierujący samochodem O. (...) o nr rej. (...) M. K. włączając się do ruchu nie udostępnił pierwszeństwa przejazdu S. J., poruszającemu się pojazdem marki B. (...) o nr rej. (...), w wyniku czego doszło do kolizji drogowej. Sprawca zdarzenia ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów u strony pozwanej, tj. (...) S.A. z siedzibą w W.. W wyniku zdarzenia w samochodzie należącym do powoda uszkodzeniu uległa lewa część pojazdu tj. drzwi przednie i tylne lewe, tylny lewy błotnik, przedni lewy błotnik, felga, zderzak tylny.

Dowód: bezsporne, akta szkody - k. 52,

Powód pismem z dnia 25 października 2011r. zgłosił szkodę stronie pozwanej. Pismem z dnia 2 grudnia 2011 r. pozwana poinformowała powoda o przyznaniu kwoty bezspornej w wysokości 4.571,52 zł. Poinformowała go także, że ewentualna dopłata odszkodowania będzie możliwa po uzyskaniu faktur wystawionych w oparciu o zweryfikowany kosztorys naprawy.

Dowód: pismo pozwanej - k. 8,

S. J. zlecił wykonanie opinii oraz kalkulacji naprawy rzeczoznawcy zespołu rzeczoznawców techniki samochodowej i ruchu drogowego. Ze sporządzonej opinii z dnia 15 grudnia 2011r. wynika, iż koszt naprawy pojazdu wynosi 18.831,73 zł. Za sporządzenie opinii zespół rzeczoznawców techniki samochodowej i ruchu drogowego wystawił powodowi fakturę VAT nr (...)032 – (...) na kwotę 521,52 zł.

Dowód: faktura VAT – k.9, opinia rzeczoznawcy – k.10-16,

Wszystkie uszkodzone w wyniku zdarzenia z dnia 17 października 2011 r. elementy w samochodzie powoda były oryginalne i posiadające znaki producenta pojazdu. Koszt naprawy pojazdu przy zastosowaniu oryginalnych części, przy cenie 140 zł netto za roboty mechaniczne, blacharskie i lakiernicze (stawka stosowana gdy samochód naprawiany jest w najwyższych warunkach technicznych) wynosi 11.574,18 zł brutto tj. 9.409,90 zł z 23% podatkiem VAT. Zastosowanie w naprawie pojazdu części zamiennych innych niż oryginalne nie byłoby możliwe albowiem producent pojazdu marki B. nie stosuje części zamiennych. Koszt naprawy pojazdu z zastosowaniem części używanych wyniósł 7.166,19 zł brutto tj. 5.826,17 zł z 23% podatkiem VAT. Koszt naprawy samochodu obejmuje również kwotę 40,59 zł brutto tj. 33 zł z 23% podatkiem VAT za pracochłonność na zabezpieczenie/ prace pomocnicze. Naprawa przy użyciu części używanych przywróciłaby stan pojazdu do stanu pierwotnego jednakże jedynie w tym znaczeniu że pojazd byłby

dopuszczony do ruchu i przeszedłby badania techniczne. Uszkodzenie błotnika tylnego lewego pozostaje w związku przyczynowo-skutkowym ze zdarzeniem z dnia 17 października 2013 r. Naprawa pogiętego i przetartego błotnika zapewnia identyczną trwałość konstrukcyjną i antykorozyjną jak jego wymiana.

Dowód: opinia biegłego z zakresu techniki pojazdów samochodowych, rekonstrukcji wypadków drogowych, kalkulacji warsztatowej oraz analizy rachunków i kosztorysów oraz wyceny wartości samochodów J. Z. wraz z kalkulacją – k. 95-114, uzupełniająca opinia biegłego – k. 143-144, ustna opinia biegłego – k. 174-175

Sąd oparł ustalenia faktyczne na zgromadzonych w sprawie dokumentach, których prawdziwości żadna ze stron skutecznie nie zakwestionowała. Sąd uwzględnił również opinie biegłego z zakresu techniki pojazdów samochodowych, rekonstrukcji wypadków drogowych, kalkulacji warsztatowej oraz analizy rachunków i kosztorysów oraz wyceny wartości samochodów J. Z.. Sporządzona przez biegłego opinia jest zgodna z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, stanowcza w swej treści, a sposób motywowania wyrażonych w niej wniosków nie budzi żadnych zastrzeżeń Sądu. Biegły J. Z. w uzupełniającej opinii pisemnej, a następnie ustnej, w sposób wyczerpujący i przekonujący odniósł się do zarzutów zgłoszonych przez powoda i pozwaną.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, powództwo było uzasadnione co do zasady i w części co do wysokości.

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostawały okoliczności zdarzenia z dnia 17 października 2011 r. Bezspornym było również, że sprawca szkody był w dacie zdarzenia ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności za szkodę w postaci uszkodzenia pojazdu powoda marki B. (...) o nr rej. (...), co do zasady. Sporna pozostawała natomiast wysokość szkody. W toku postępowania likwidacyjnego, strona pozwana opierając się na sporządzonej kalkulacji szkody oraz opinii swojego rzeczoznawcy, przyznała i wypłaciła powodowi kwotę 4.571,52 zł tytułem odszkodowania. W ocenie powoda wypłacone odszkodowanie nie odpowiadało wysokości szkody poniesionej przez powoda, na co wskazuje wykonana na jego zlecenie prywatna opinia, i domagał się zapłaty brakującej części odszkodowania oraz zwrotu kosztów opinii niezależnego rzeczoznawcy.

Zgodnie z dyspozycją art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może zatem dochodzić roszczenia zarówno od sprawcy szkody, jak i bezpośrednio od ubezpieczyciela. Źródłem odpowiedzialności strony pozwanej, jako ubezpieczyciela sprawcy zdarzenia, jest zatem przedstawiony przepis. W myśl art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Odpowiedzialność uczestników kolizji w przypadku zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody przewidziana została w art. 436 § 2 k.c. Przepis ten stanowi, że w takiej sytuacji uczestnicy wypadku mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Powołany przepis wprowadza modyfikację podstawowej reguły odpowiedzialności samoistnego posiadacza, który standardowo odpowiada na zasadzie ryzyka, stanowiąc, że w razie zderzenia się pojazdów, jeżeli chodzi o szkody poniesione przez ich posiadaczy, mogą być dochodzone tylko na zasadach ogólnych, a więc na podstawie art. 415 k.c. Zatem podstawą odpowiedzialności w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacyjnych jest zasada winy.

Zgodnie z treścią art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Z kolei z § 2 powołanego wyżej przepisu wynika,

iż w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. W świetle art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego bądź zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Podnieść należy, iż podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Naprawa pojazdu powinna przywrócić w majątku powoda stan poprzedni, lecz nie może jednocześnie prowadzić do jego wzbogacenia. Kwestia ta była wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. W wyroku z dnia 5 listopada 1980 roku (sygn. akt: III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186) stwierdził on, że przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę. Zwiększenie wartości rzeczy (samochodu) po naprawie można by uwzględnić tylko wówczas, gdyby chodziło o wykonanie napraw takich uszkodzeń, które istniały przed wypadkiem, albo ulepszeń w stosunku do stanu przed wypadkiem. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 czerwca 2001 r. (V CKN 266/00, OSP 2002/3/40), w przypadku szkody w pojeździe mechanicznym przez „odpowiednią sumę pieniężną” wymienioną w art. 363 k.c. należy rozumieć taką, która odpowiada wysokości szkody. Tej zaś odpowiada taka kwota, jaką poszkodowany musi zapłacić za towary i usługi służące restytucji uszkodzonego pojazdu. W wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej, do których to wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r., II CR 425/72, OSNC 1973/6/111).

W ocenie Sądu dla zaistnienia szkody majątkowej nie ma znaczenia, czy poszkodowany skorzysta ze swego prawa i pojazd rzeczywiście naprawi, czy też w ogóle zaniecha naprawy albowiem stanowi to jego swobodny wybór. Wybór poszkodowanego stanowi jego prawo, nie zmienia to jednak obowiązku ubezpieczyciela sprawcy szkody polegającego na wyrównaniu uszczerbku w majątku poszkodowanego do pełnej wysokości szkody. S. J. był zatem w pełni uprawniony do sprzedaży przedmiotowego pojazdu bez dokonywania jego wcześniejszej naprawy. Powyższa kwestia stanowiła niejednokrotnie przedmiot rozstrzygnięć Sądu Najwyższego m.in. w uchwale Izby Cywilnej SN z dnia 15 stycznia 2001 roku, sygn. akt III CZP 68/01 wskazano, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić. Odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę a uszczerbek ten istnieje od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. Dlatego dla określenia wysokości należnego poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń odszkodowania za szkodę wynikającą z uszkodzenia pojazdu w wypadku komunikacyjnym nie ma znaczenia fakt, że poszkodowany nie wykonał jeszcze naprawy pojazdu. Niezależnie zatem od tego, czy poszkodowany naprawił, uszkodzony w wypadku pojazd, należy mu się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 KC, w zw. z art. 361 § 2 KC, co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom usunięcia opisanej wyżej różnicy w wartości majątku poszkodowanego, a ściślej - kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku. Gdy zatem naprawa pojazdu przywróci mu jego wartość sprzed wypadku, odszkodowanie winno odpowiadać kosztom takiej właśnie naprawy ustalonym przez rzeczoznawcę. Zgodnie z art. 363 § 2 KC, wysokość tak określonego odszkodowania powinna być ustalona według cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy (co do zasady mają być to ceny z daty ustalania odszkodowania) (vide: Sąd Najwyższy z dnia 27.6.1988 r. I CR 151/88 (niepubl.)).

Zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa oraz przyjętą praktyką ubezpieczyciel obowiązany jest wypłacić odszkodowanie wyrównujące faktycznie poniesioną szkodę. Jak zostało wykazane, warunkiem koniecznym wyrównania takiej szkody nie jest fakt rzeczywistego poniesienia przez poszkodowanego określonych kosztów, lecz prawidłowe ich uzasadnienie na podstawie tzw. metody kosztorysowej.

W przedmiotowej sprawie za wiążącą należy więc uznać kalkulację naprawy sporządzoną przez biegłego z zakresu techniki pojazdów samochodowych, rekonstrukcji wypadków drogowych, kalkulacji warsztatowej oraz analizy rachunków i kosztorysów oraz wyceny wartości samochodów J. Z., który zgodnie z cennikiem prac naprawczych, jak również na podstawie obowiązujących cen oryginalnych części określił koszt naprawy pojazdu na kwotę 11.574,18 zł. Sąd przyjął stawkę 140 zł za naprawę pojazdu powoda. Kwota ta wynika z faktu, że samochód powoda i powinno się naprawiać w najwyższych warunkach technicznych. Do przedstawionych kwot doliczyć należy łączną kwotę 40,59 zł brutto tj. 33 zł z 23% podatkiem VAT za pracochłonność na zabezpieczenie/ prace pomocnicze. Naprawa pojazdu powoda częściami używanymi przywróciłaby stan pojazdu do stanu pierwotnego jednakże jedynie w tym znaczeniu że pojazd byłby dopuszczony do ruchu i przeszedłby badania techniczne, co nie jest równoznaczne z naprawieniem szkody z pełnym zakresem.

Należy w tym miejscu podnieść, iż nie można wymagać od poszkodowanego, którego pojazd uległ uszkodzeniu, by zrezygnował z zakupu części nowych i by podjął starania w celu zakupu na rynku wtórnym (np. na giełdzie samochodowej) części podobnych w zakresie stopnia zużycia do części, które zostały uszkodzone. Poszkodowany ma prawo nabyć części samochodowe, co do których będzie miał pewność zarówno ich pochodzenia jak i jakości. Prawo to należy uznać za nieuniknioną konsekwencję uszkodzenia samochodu w wypadku komunikacyjnym. Podzielić zatem należy pogląd biegłego, według którego naprawa pojazdu powoda powinna być dokonana z zastosowaniem części oryginalnych. Samochód powoda był bowiem stosunkowo nowym pojazdem dobrej marki, co dodatkowo przemawia za jego naprawą w salonie autoryzowanym.

Za uzasadnione Sąd uznał również żądanie zwrotu kosztów sporządzenia opinii niezależnego rzeczoznawcy. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego „odszkodowanie, przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego (uchwała SN z 18 maja 2004 r., III CZP 24/04, LexPolonica nr 367046, OSNC 2005, nr 7-8, poz. 117). Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie wystąpiły takowe okoliczności. Wobec braku u powoda wiedzy specjalistycznej, która pozwalałaby mu samodzielnie ocenić prawidłowość wyceny strony pozwanej, uzasadnionym było zwrócenie się do niezależnego rzeczoznawcy. Sąd ocenił, że poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przesądowym, powinny być objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, bowiem zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem. Wobec tego poniesienie tych kosztów było obiektywnie uzasadnione i konieczne także w kontekście ustalenia rozmiarów szkody.

Mając na uwadze, że strona pozwana w toku postępowania likwidacyjnego ustaliła wartość szkody na kwotę 4.571,52 zł, Sąd zmniejszył wysokość odszkodowania zasądzonego na rzecz powoda o wartość szkody wypłaconą przez stronę pozwaną. Sąd zasądził na rzecz powoda w pkt I wyroku kwotę 7.564,77 zł w tym kwotę 521,52 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia opinii niezależnego rzeczoznawcy.

Zgodnie z § 2 art. 481 k.c. w niniejszej sprawie stronie powodowej należą się odsetki ustawowe, jako że wysokość odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona. Datę początkową biegu odsetek Sąd ustalił, zgodnie z żądaniem powoda, od dnia 2 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty. W tej dacie (...) S.A. z siedzibą w W. wydało decyzję o przyznaniu kwoty bezspornej w wysokości 4.571,52 zł powodowi.

W pozostałej części Sąd oddalił powództwo z uwagi na przyjęcie za wiarygodny i rzetelny kosztorys wykonany przez biegłego z zakresu techniki pojazdów samochodowych, rekonstrukcji wypadków drogowych, kalkulacji warsztatowej

oraz analizy rachunków i kosztorysów oraz wyceny wartości samochodów J. Z. i w konsekwencji przyjęcie jako właściwy obliczony przez niego koszt napraw pojazdu powoda.

O kosztach postępowania w pkt III Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. zdanie pierwsze, zgodnie z którym, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód wygrał sprawę w 51 % albowiem domagał się zasądzenia kwoty 14.781,73zł a zasądzono na jego rzecz kwotę 7.564,77 zł. Powód był zatem uprawniony do domagania się zwrotu 51 % poniesionych kosztów w łącznej kwocie 3.657,00 zł (opłata sądowa w wysokości 740,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 2.400 zł ustalone zgodnie z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, kwota 17 złotych z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz zaliczka na biegłego w wysokości 500 zł), a więc kwoty 1.865,07 zł. Strona pozwana poniosła natomiast koszty w kwocie 2.917 zł (wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 2.400 zł ustalone zgodnie z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, kwota 17 złotych z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz zaliczka na biegłego w wysokości 500 zł) i mogła domagać się zwrotu 49% poniesionych kosztów, a więc kwoty 1.437,66 zł. Różnica między tymi dwiema kwotami wynosi 427,41 zł, którą to kwotę Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd w pkt IV wyroku na podstawie art. 83 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm) nakazał powodowi S. J. uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 86 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania tj. nieopłaconych przez strony w toku postępowania kosztów wynagrodzenia biegłego. Na tej samej podstawie, Sąd w pkt V wyroku nakazał stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 zł.

Zarządzenie:

1. Odnotować
2. Odpis doręczyć peł. pozwanego oraz peł. powoda jeżeli złożył wniosek
3. K.. 14 dni